Srijeda, 17.08.2016.g.

Posljednjih dana i tjedana imao sam velike kušnje i napastovanja zloga i

njegovih zlih duhova. "Padao" i "dizao se", i osjećao se kao boksač koji u

mraku boksa sa svojim protivnikom kojeg pošteno niti ne vidi a ovaj ga

stalno zasiplje udarcima, kruži oko njega, udara ga. A ja se branio,

nastojao prepoznati od kuda mi udarci dolaze, obraniti se od njih i

uzvratiti. Ali kao da nisam dobro vidio protivnika pa nisam mogao uputiti

pravi udarac.

I tako to trajalo i trajalo.

Kroz tu borbu učinio sam i nekoliko grijeha za koje sam mislio da sam ih

pobijedio. Ponovno sam "pao" ondje gdje sam mislio da više neću

"padati". U grijehe koji su me prije najviše mučili. Ali sam se odmah i

"digao", otišao na ispovijed i čvrsto obećao da ću nastojati ne više griješiti

u tim grijesima.

Baš neka borba kojoj nisam vidio ni početka ni kraja.

Naravno, za te svoje kušnje tražio sam pomoć kod Gospodina, išao češće

na mise, dosta promišljao o tome što mi se događa. I pitao Gospodina o

tome. Jer, osjećao sam je jadno i bijedno radi tolikog padanja u grijehe.

A opet, nekako mi je srce bilo smireno da je to sada takvo razdoblje, da

samo i dalje moram činiti ono što mogu, tu gdje jesam, takav kakav

jesam.

Nekoliko puta mi je u misli i došlo pitanje da li me možda Gospodin nije

ostavio, da možda ne prolazim neke pute "duhovne suhoće" kako sam čuo

od mnogih dragih ljudi da su prolazi.

Ali ne, i dalje sam osjećao da sam u Gospodinovoj milosti. Jer je On

uvijek kraj svakog od nas, bez obzira da li smo mi toga svjesni ili ne.

Gospodin samo čeka naš poziv …

A onima, kojima je mnogo dano, od njih će se i mnogo tražiti. A među

njima sam i ja jer je nemjerljiva količina milosti i spoznaja koje mi je

Gospodin dao, koje mi daje.

I tako sam na svakoj misi, i u molitvi tokom dana, uporno molio

Gospodina da mi oprosti, da mi se smiluje radi ponavljanja grijeha za

koje sam već obećao da ih neću činiti. I molio Ga da mi u tome pomogne.

I odjednom mi dođe misao DA ME GOSPODIN SADA

"PUŠTA". Da me više ne "nosi", da me više ne drži nego da me

sada pušta da se sam nosim sa svojim kušnjama.

DA SAM SPREMAN SAMOSTALNO HODITI U VJERI KROZ

SVOJ ŽIVOT.

I nije me ta misao, ta poruka od Gospodina, toliko iznenadila. Osjećao

sam ja to u zadnjih nekoliko tjedana da se događa nešto posebno. Previše

je tu bilo "padanja i dizanja", previše kušnji, previše borbe. Ali opet, sve

je nekako imalo smisao.

I osjetim u tom trenutku da se osjećam kao malo dijete kojeg je roditelj

naučio hodati. No, do sada je to uvijek činio uz roditeljsku pomoć. Sada

ga je roditelj pustio da hoda sam. I dijete stoji i gleda. Pa krene i padne.

Ali ne zato što nije znalo hodati nego zato što je očekivalo da će mu

roditelj opet pomoći kao što mu je i do sada pomagao. Ali, roditelj je

znao da dijete zna hodati, da to može, i zna da jednom mora početi

hodati sam. Tada se roditelj miče od djeteta i traži od njega da samo

hoda.

Ili, kada ptica osjeti da njezini mladi znaju letjeti, jednostavno ih izgura iz

gnijezda. Da sami polete. Jednom za stalno.

Tako sam se sada ja osjećao. Nekako čudno. Pa sam ponovno zamolio

Gospodina da me ne napušta, da bude uz mene kad neću moći sam. Nije

mi ništa odgovorio a i znao sam da mi je ta molitva bila nepotrebna. Jer

Gospodin nas nikad ne ostavlja same niti nam dadne više kušnji nego ih

sami možemo nositi. A kada dođu i te jače kušnje, onda nam je On

oslonac, On nas podržava, On nas nosi.

A ja sam Ga na toj misi ponovno upitao da zašto to sada čini. I dobio

sam odgovor u misli:

"DA BI TVOJE ODLUKE BILE ČVRŠĆE."

I odmah mi sve postane jasno! Pa da, kada ja sam donesem neku odluku,

nakon mnogi kušnji i promišljanja, tada je takva odluka sigurno čvršća

nego da to učinim na nečije nagovaranje ili sugeriranje. Ili uz nečiju

pomoć, koje ponekad nisam ni svjestan.

JER MI JE GOSPODIN BOG DAO SLOBODNU VOLJU.

JER MI JE GOSPODIN BOG DAO VJERU I SPOZNAJE.

JER SAM SLOBODNO NJEGA ODABRAO I STAVIO NA PRVO

MJESTO U SVOJEM ŽIVOTU.

A i shvatio sam da mi je do sada Gospodin "pomagao" u

donošenju nekih odluka. A da to nisam ni znao ... Ali je On znao

da sam te odluke morao donijeti a nisam ih mogao donijeti sam.

One prve odluke o promjeni života, mojim grijesima, odnosima

prema drugima, borbi protiv grijeha ... sad sam osjetio da mi je

sve te odluke pomogao donijeti moj PRELJUBLJENI GOSPODIN!

Zato sada sam moram donijeti neke odluke u borbi protiv grijeha koje

sam činio i koje činim.

I zato sada sam moram donijeti neke odluke o tome što dalje činiti u

životu s Gospodinom Bogom na prvom mjestu u svojem životu.

SAM MORAM DONIJETI TE ODLUKE DA BI ONE BILE ČVRSTE.

Odmah sam neke i donio. I osjetio zloga i njegove zle duhove kako

"odlaze" na mene i kako moje kušnje postaju slabije.

OSJETIO SAM MOĆ SVOJIH ODLUKA NA KOJE ME

PRIPREMIO MOJ PRELJUBLJENI GOSPODIN.

IZA NJIH I NJIHOVOG IZVRŠENA STAJALA JE MOJA VJERA

KOJU MI JE GOSPODIN DAROVAO I KOJU SAM JA

PRIHVATIO.

Gospodin mi je da za spoznati da sam spreman. Da će kušnji biti ali da se

sa njima znam, a sada i moram, sam nositi.

Kako su uski puti života u vjeri!

Jer, tek kada sam, bez Božje pomoći, doneseš čvrste odluke da

nećeš više činiti neke grijehe, da ćeš se promijeniti, da ćeš

promijeniti neke odnose prema drugima oko sebe, da ćeš

svakodnevni život u svim njegovim sitnicama živjeti u skladu s

Božjim zapovijedima, posebno u ljubavi prema Gospodinu Bogu

i bližnjima oko sebe, tek onda su te odluke čvrste i postojane.

I zli i njegovi zli duhovi ti ne mogu ništa jer su sada to tvoje odluke.

Odluke utemeljene na vjeri u Gospodina Boga, preljubljenog, trojedinog,

vjekovječnog, svemogućeg.

To onda nisu odluke koje sam negdje pročitao, koje su mi drugi dali i

nagovorili me na njih.

Ne, to su moje odluke. Ja to želim.

A Gospodin ti uvijek dadne za spoznati kada si spreman za te odluke.

Kada više ne trebaš Njegovu pomoć za donošenje tih odluka i njihovo

svakodnevno provođenje.

Sve mi je postalo kristalno jasno. Još uvijek sam malo zbunjen ali znam

što mi je za činiti. Nisam još spoznao da li mi je to Gospodin dao za

spoznati za svaki trenutak mojeg života ili samo za situacije koje sada

prolazim.

No, to i onako nije važno. Ja sam Njegovo ljubljeno dijete i on me naučio

hodati u vjeri i duhovnosti. Sada hodam sam. Ali, tako sam siguran da će

me opet, kada bude potrebno, on ponovno malo pomoći kada neću moći

sam. Kada kušnje postanu preteške ali sve za moje dobro i spasenje moje

duše. A i duša svih onih koje mi tako pošalje na moj životni put.

Odluke sam donio. Sada preispitujem načine kako ih provesti. Ali,

odstupanja više nema. Gospodin mi je dao za spoznati da sam spreman i

da mogu sve to sam.

O, PRELJUBLJENI MOJ GOSPODINE, JA TI

TOLIKO VJERUJEM!

SVET I PRESVET U SVE VIJEKE VJEKOVA.